

at søge at motivere den pågældende asylansøger til at efterkomme flyttepåbuddet.

Det forudsættes således, at muligheden for anvendelse af meldepligt først overvejes, når det viser sig umuligt at motivere den pågældende til at efterkomme flyttepåbuddet. Det vil i den forbindelse være tilstrækkeligt for at iværksætte meldepligt, at dette skønnes hensigtsmæssigt for at sikre udlændingens tilstedeværelse på det indkvarteringssted, hvor Udlændingestyrelsen har bestemt, at udlændingen skal tage ophold.

Afgørelse om iværksættelse af meldepligt træffes af politiet, jf. udlændingelovens § 48, stk. 1, 2. pkt., med klageadgang til integrationsministeren, jf. § 48, stk. 1, 4. pkt. Klagen har ikke opsættende virkning, jf. § 48, stk. 1, 5. pkt.

Det foreslås endvidere præciseret i § 36, stk. 2, 1. pkt., at en udlænding, som tilsidesætter Udlændingestyrelsens pålæg efter den foreslåede bestemmelse i § 42 d, stk. 2, 2. pkt. – ligesom ved tilsidesættelse af Udlændingestyrelsens pålæg efter udlændingelovens § 42 a, stk. 7, 1. pkt., jf. ovenfor – kan frihedsberøves.

De foreslåede bestemmelser i § 34, stk. 2, nr. 4 og § 36, stk. 2, 1. pkt., skal ses i sammenhæng. Som anført ovenfor forudsættes det, at indkvarteringsoperatørerne i videst muligt omfang søger at motivere asylansøgere til at udføre de nødvendige opgaver og dernæst til at efterkomme mindre indgribende tiltag. Det forudsættes således, at muligheden for anvendelse af frihedsberøvelse først overvejes, såfremt meldepligt ikke anses for tilstrækkelig til at sikre udlændingens tilstedeværelse på det indkvarteringssted, hvor Udlændingestyrelsen har bestemt, at udlændingen skal tage ophold.

Afgørelse om iværksættelse af frihedsberøvelse træffes af politiet, jf. udlændingelovens § 48, stk. 1, 2. pkt. Politiets afgørelse efter § 36, stk. 2, 1. pkt., kan kun påklages til integrationsministeren, såfremt afgørelsen ikke kan indbringes for domstolene, jf. § 48, stk. 1, 6. pkt. Klagen vil i så fald ikke have opsættende virkning, jf. § 48, stk. 1, 5. pkt. Frihedsberøvelsen skal, medmindre udlændingen forinden løslades, inden tre døgn efter frihedsberøvelsens iværksættelse indbringes for retten, der tager stilling til spørgsmålet om frihedsberøvelsens lovlighed og fortsatte opretholdelse, jf. udlændingelovens § 37, stk. 1.

Til nr. 2

Der er tale om konsekvensændringer som følge af lovforslagets § 1, nr. 3 og 4.

Til nr. 3 og 4

Efter den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 42 a, stk. 1, 1. pkt., får en udlænding, der op-

holder sig her i landet og indgiver ansøgning om opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7 (asyl), udgifterne til underhold dækket af Udlændingestyrelsen, indtil udlændingen meddeles opholdstilladelse, eller udlændingen udrejses eller udsendes.

Bestemmelsen omfatter asylansøgere i den indledende fase (Dublinfasen), asylansøgere, der er registreret som asylansøgere her i landet, jf. udlændingelovens § 48 e, stk. 1, og afviste asylansøgere i udsendelsesfasen, der efter endeligt afslag på asyl og eventuelt afslag på opholdstilladelse på andet grundlag afventer udrejse eller udsendelse. Bestemmelsen omfatter også udlændinge, som er meddelt afslag på asyl, fordi de pågældende er udelukket herfra f.eks. som følge af begåede alvorlige forbrydelser, men som ikke kan udsendes af landet, fordi dette ville stride mod udlændingelovens refoulementsforbud i § 31 – dvs. udlændinge på såkaldt tålt ophold.

I tilfælde, hvor asylansøgeren meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2, § 9 b eller § 9 e, får den pågældende udgifterne til underhold dækket af Udlændingestyrelsen til og med udgangen af den første hele måned efter tidspunktet for meddelelse af opholdstilladelse, jf. den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 42 a, stk. 1, 2. pkt.

Efter den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 42 a, stk. 2, får andre udlændinge, der ikke har ret til at opholde sig her i landet efter udlændingelovens regler herom, ligeledes udgifterne til underhold dækket af Udlændingestyrelsen, hvis det er nødvendigt af hensyn til forsørgelsen af udlændingen.

En udlænding fra en af de i udlændingelovens § 42 a, stk. 1 og 2, nævnte persongrupper er efter den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 42 a, stk. 3, ikke omfattet af Udlændingestyrelsens underholdsforpligtelse, hvis udlændingen har lovligt ophold her i landet efter udlændingelovens regler herom, hvis udlændingens opholdssted ikke kendes, eller hvis udlændingen har ret til hjælp til forsørgelse efter anden lovgivning end lov om aktiv socialpolitik. Har udlændingen indgået ægteskab med en herboende person, er udlændingen endvidere ikke omfattet af Udlændingestyrelsens underholdsforpligtelse, medmindre særlige grunde foreligger.

Udlændingestyrelsens underholdsforpligtelse udmøntes i dag efter en ikke-lovfæstet praksis ved udbetaling af kontante enkeltydelser i form af kost-, tøj- og lommepenge. Denne praksis har tidligere været beskrevet i anmærkningerne til finanslovene, ligesom taksterne for henholdsvis kost-, tøj- og lommepenge har fremgået af anmærkningerne. Fra 2002 er udbetalingen af kost-, tøj- og lommepenge beskrevet i en